

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15de April 1885.

34te Aargang.

Tale af Præsident George D Cannon,

holdt i Salt Lake City den 9de November 1884.

(Fortsat fra Side 198.)

Evangeliet blev forkyndt for hele Aandeverdenen, undtagen disse Fortællers Børn, som jeg har omtalt, der havde begaaet den utilgivelige Synd, Synden mod den Hellig Aand, og Arbejdet er uden Tvivl bleven fortsat der fra den Tid af indtil vore Dage.

Med det evige Præstedømmes Myndighed have Guds Tjenere opfordret Indvaanerne i hin Verden til at omvende sig og tro paa Jesus — først at omvende sig fra deres Synder og ankomme Guds Søns Evangelium i dets Fylde og Renhed paa samme Maade som Menestene her i den synlige Verden, dernæst ved at være villige til at adlyde dets Principer saavidt muligt, og ligeledes yttre deres Redebondhed til at adlyde dets Ordinantfer i Rjødets, hvis det var dem muligt. De maa ikke blot tro paa Jesus og omvende sig fra deres Synder, ikke blot være villige til at gaa saa langt, men til at opfylde alle Evangeliets Forbringer, ja enhver Ordinantse, enhver Lov og sige: Ak, om jeg var i Rjødets nu! Jeg vilde døbes til mine Synders Forladelse, jeg vilde faa Haandspaalæg-

gelse for den Hellig Aands Gave, jeg vilde adlyde hver en Guds Lov, hvis jeg blot havde Aaledning til at gjøre det.

Jesus forklarede dette Princip og det Arbejde, der var ham bestikket, meget tydeligt, da han paa Korset belærte Høveren, som hang ved hans Side. En af Høverne spottede ham. Den anden bebrejdede sin Kammerat derfor, og bad Frelseren erindre ham, naar han kom til sit Rige, thi den 3de var herskende den Gang, at Jesus var en Konge, og derfor skrev de over hans Kors i tre Sprog: „Jesus af Nazareth, Jødernes Konge.“ Dette var uden Tvivl skrevet halvt i Spot, men det var dog sandt. Pilatus spurgte ham, om han ikke var en Konge, og denne Høver var rimeligvis af samme Mening. Derfor bad han Jesus ihukomme ham, naar han kom til sit Rige. Jesus svarede: „3 Dag skal Du være med mig i Paradis.“ Han kunde have tilføjet: der kan jeg bedre tale med Dig end her; dette er vor Dødsstund, og jeg er ikke nu i en Tilstand til at prædike og forklare Dig Saliggjorelsens Plan, men vendt lidt,

inden denne Dag er omme, skal Du være hos mig i Paradis, og der kan jeg give Dig fuld Væstede om Alt, hvad Du ønsker at vide.

Og dette var fuldkommen sandt. Den Dag gik de til Paradis sammen. Jesus kunde prædike for ham der, som han begyndte i Kjødet. Det kan synes overflødig at omtale dette for denne Forsamling, som kender disse Ting saa vel; men der er mange Aage, som ikke ere saa vel bevandrede i disse Sager, og for deres Skyld vil jeg dvæle derved. Da Maria savnede Liget i Graven, for hun hen imod en Mand, som hun troede var Gartneren i Haven, og spurgte ham, hvor han havde bragt Liget hen. Hun kjendte ham ikke først, men saa snart han gav sig tilkiende, vilde hun i sin kvindelige Hengivenhed omfavne ham. Han holdt hende imidlertid tilbage og bad hende ikke røre ham med sine Hænder. „Hør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader, men gik til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, til min Gud og Eders Gud.“ Saaledes talte han efter at være opstaaet fra Graven. Han havde ikke endnu været hos sin Fader, det vil sige i hans umiddelbare Nærhed; derfor var det ikke tilladt for nogen Dødelig at berøre ham; dette Privilegium blev ikke en Gang tilstedt Maria, endstjænt hun var saa nær forbunden med ham — hun blev forbudt at lægge Haand paa sin gjenopstandne Herre. Han havde endnu ikke været hos sin Fader.

Heraf kunne I se, at Skriften stemmer overens med hvad, jeg har sagt om dette Omme. Hans Legeme havde ligget i Graven fra Fredag til Søndag, og da blev det gjenoplivet. Men i denne Tid havde hans Aand været i Hænderne og prædiket for Hænderne i Fængslet;

de fik da høre det glade Budskab af Frelserens egen Mund. Hans Røst gjennemtrængte Hænderes Dybder, Fængslets Mørke og vækkede Haabet i deres Bryst. Han forkyndte Frihed for de Fange og lod de Bændne løs. Han forkyndte for dem Herrens Naadeaar, thi Tiden var kommen for dem at blive løsladte af Fængslet, hvor de havde hængslet saa længe for deres Synder, begaaede i Kjødet.

Dette er Saliggjorelsens Evangelium, som Gud har aabenbaret. Ethvert menneskeligt Væsen, som nogensinde har levet paa Jorden, og ethvert menneskeligt Væsen, som nogensinde vil blive født, vil en Gang høre det glade Budskab forkyndt af Mænd, der have Myndighed til at administrere til den saldne Menneskehed, hvad enten de levede før, samtidig eller efter Jesus. De maa alle høre Evangeliet. De kunne ikke saa deres Dom, før de have hørt det. Ethvert Princip, uopdødeligt til Salighed, vil blive forkyndt for dem, der døde, før de fik Lejlighed til at høre det prædiket — de maa høre det i Hænderne lige saa vel som de, der høre det i Kjødet. Derfor behøve vi ikke at ængste os for vore Forsædre; vi behøve ikke at gruble over Hedningernes Stjæbne; vi behøve ikke at ulejlige os med at forlige Guds Retfærdighed med Guds Naade eller hans Naade med hans Retfærdighed. Vi have ingen Grund til Bekymring, thi ved Aabenbarelsen af disse herlige Principer vil Guds Barmhjertighed staa i fuld Harmoni med Retfærdighedens Krav. Gud vil ikke dømmes nogen Sjæl til endeløs Kval, uden først at give dem Lejlighed til at anamme eller forkaste Evangeliet. Hvis Nogen bliver fordømt, sker det som Straf for Overtrædelse af Loven. Hvor der ingen Lov er, kan der ingen Overtrædelse af Lov finde Sted. Der kan

altsaa ingen Straf være for et Bæsen, som ikke forstaaar Loven. Hvis den ikke bliver fremlagt klart og tydeligt for ham, vil dens straffende Kraft ikke kunne anvendes paa ham; men naar han kjender Loven, naar han forstaaar dens Krav, naar den forkyndes for ham, da begynder den at virke paa ham, og hvis han saa forfaster den, vil Straffen finde ham, og hvis han ikke omvender sig og adlyder den Lov, vil han saa retfærdig Straf. Der er derfor Grader af Straf i Nander- verdenen, ligesom der er Grader af Nander. Nogle ere helt uvidende. Nogle Mennesker have aldrig hørt Herrens Naavn nævnt, men de have levet efter det Lys, Gud gav dem; thi Gud har givet hvert Menneske, som sødes til Verden, sin Aand, i Følge Aabenbaringerne vi have modtaget. Han har givet hver Mand og Kvinde sin Aand — ikke den Helligs Aands Gave, men sin Aand, hvorved de ledes og styres. Nogle kalde det Samvittighedens Lys, Samvittighedens Røst. Ingen Mand som lyttede til den Røst, har nogensinde begaaet en Uret, uden han har søgt Bæbrejdelse derfor, hvad enten han var Kristnen eller Hædning, enten han levede efter Evangeliets Lys eller var uvidende derom. Ethvert Menneske har i sig en Aand, som kommer fra Skaberens, og hvis vi ikke bedrøve denne Aand, vil den lede og hjælpe os, selv om vi ikke have Evangeliet, hvilket har været Tilfældet med Millioner paa Millioner af Mennesker. Den vejleder alle Menneskenes Børn, naar de lytte til den; den fører dem paa Fredens, Dydens og Lyksalighedens Sti; men hvis de krænke denne Aand, hvis de handle modsat dens Svissen, hvis de forhærde deres Hjerter og synde imod den, da viger den bort, og en anden Aand tager dens Plads, nemlig den Dødes Aand.

Deraf kommer det, at mange Hædninger have levet et saa eksemplarisk Liv, at det har vækket Efterverdenens Bæundring. Folk af enhver Race, af hver Nation, af hvert Sprog og hvert Klima have annammet den samme Aand, og have sørt en ædel Vandel, som uden Tvivl har været antagelig for Gud, vor evige Fader. Naar J derfor tænke paa Eders Bædste Forældre, som J have kjendt, naar J tænke paa Eders Forældre eller andre Bæargrænde, som J have kjendt, og som ere døde uden Kundskab om Evangeliet, men med hvis rene Vandel, ædle Duster, fromme Tanker og moralske Tale J vare bekjendte, saa frygter ikke for dem, fordi de døde uden Kundskab om Guds Søns Evangelium. Guds Om- sorg strækker sig til alle hans Børn, og han vil dømmes hver Mand og hver Kvinde efter deres Hædninger. Han vil bedømme dem, der have levet et moralsk Liv, hvad enten de vare Hædninger eller Kristne, enten de havde kjendt Kristni Naavn eller ikke, enten de troede paa Bibelen, Koranen eller andre hellige Bøger eller slet ingen Bøger. Lige meget hvad deres Livsstillning var, hvis de have levet efter det Lys, Gud gav dem, og de Love, hvormed de vare bekjendte, vil han bælønne dem, og han vil en Gang stjænke dem alle de Bæsignelser, de ere stiftede til at modtage. Selv til de stakkels Mennesker, som forfølge os, de, som i deres Uvidenhed gjerne vilde ud- rydde os, selv til dem kunne vi sige som Stefanus, da man stenede ham. Han havde prædiket Evangeliet for dem, men de gjengjældte ham med Orusomhed — de stenede ham ihjel. Men før sin Død sagde han: „Fader tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Denne Aand, bæljaler enhver Guds Mand, som forstaaar Herrens Hensigter og Evangeliets Plan. Disse Folk vare virkelig uvidende; de

forstode ikke bedre; dette kunne vi se af den Kjendsgjerning, at den unge Mand, som passede deres Klæder, der stenede Stefanus, senere blev et straalende Lys i Kristi Kirke og tilsidst neblagde sit eget Liv for det samme Evangelium, han med Glæde havde set Stefanus myrdet for, og hvilken Handling han den Gang ansaa for en retferdig Dom.

Mine Brødre og Søstre, vi have af alle Folk størst Grund til at være overbærende. Apostlen siger: „Haver fremfor Alt en inderlig Kjærlighed til hverandre; thi Kjærlighed skjuler Synders Mangfoldighed.“

Øfter ikke blot hverandre, men ogsaa en formørket Verden, som ikke ved, hvad den gjør, naar den kæmper imod Gud, strider mod Sandheden og søger at ødelægge hans Præstedømme. De vide ikke hvad, de gjøre. Vi vilde frelse dem, hvis vi kunde, vi vilde forkynde Evangeliet for dem, vi ere villige til at taale hvad som helst for vore Medmenneskers Frelse. Vi have gaaet fra Land til Land, fra Ø til Ø, hvor som helst en Dør blev opladt, og prædiket for dem. Vi have forsaget Hus og Hjem, Gultruer og Børn og Alt, der gjør Hjemmet saa kjært, og som Menneskene holde kjært, ja, vi have endog ofret vort Liv for vore Medmenneskers Frelse. Vi have rejst uden Pung og Tæste, døjet Haan og Spot og den grusomste Forfølgelse. Vi have gjort alt dette, vi gjøre det endnu, og vi ville vedblive at gjøre saa, indtil hver Sjæl paa Jorden har hørt Evangeliet, dette Budskab om Liv og Frelse, som er os betroet. Enhver Dødelig skal høre Saliggjorelsens glade Budskab. De skulle dømmes derefter. De skulle annamme Guds Velsignelse eller hans Forbandelse ved samme, eftersom de tro eller forkaste det, og naar dette Liv er

til Ende, naar vort Tabernakel lægges i Gravens Skjød, saa gaa vi ind i Aandeverdenen begavede med Guds Søns Præstedømme og Myndighed, og ikklæde denne Myndighed, ja, endog dens Fylde, fortsætte vi dette herlige Arbejde med at advare vore Brødre og Søstre, som en Gang vare i Rkjødet, indtil Evangeliet har lydt fra en Ende af Aandeverdenen til den anden. Det er et aldrig endende Arbejde, vi have paataget os; det vil aldrig slutte, før denne Klode er forløst, før Satans Magt er brudt, før al Ugudelighed og Synd er udryddet af Jorden, og han regjerer, hvis Ret det er at regjere, og hvert Knæ bøjer sig, og hver Tunge bekjender, at Jesus er Kristus, Guds Søn. Da vil dette Arbejde være fuldbendt, saa vidt som denne Menneskeslæggt angaar; men det vil vedblive, indtil Alle, der tilhøre denne Klode, lige meget i hvad Tidsalder de levede eller til hvad Folkeslag de hørte, ere blevne forløste, som kunne forløses.

Nu vel, mine Søstende, I have lidt Begreb om dette Værks Karakter; synes I, vi sætte for meget Værd paa vort Præstedømme, naar dette er det Arbejde der paahviler Præstedømmet? Nej, vi kunne ikke stille det for højt. I have begyndt at vandre paa den Vej, der fører tilbage til Gud. I kunne doone paa Bejen, I kunne spille Tiden, I kunne være ligegyldige og dorste, men I forhale kun Eders egen Fremgang derved. Med mindre I begaa den utilgivelige Synd, ville I nødsjages til at gaa fremad. Det er skrevet i Guds evige Lov, at hver Sjæl, som ikke gaar tilbage, maa gaa fremad. Benytter derfor Eders Tid vel. Nu er det Eders Prøvestand, nu er Høstens Tid. Lader det ikke blive sagt: Sommeren er gaaet, Høsten er forbi, og min Sjæl er ikke

frelst; men lader os stedse erindre, at nu er Bøvens Tid, som Gud har skjænket os. Lader os benytte den ret, ved at udøve Retfærdigheds Gjerninger, ved at holde

Guds Bud, ved altid at ihukomme vort høje Kald i Jesus Kristus, og maa dette ske, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

En Sammenligning.

Der findes i Bibelen en meget interessant Historie om en Profet ved Navn Daniel, som ved sin Retfærdighed og Trofasthed havde vundet Herrens Velbehag og var ligeledes paa Grund af sin Visdom og underfaatlige Hengivenhed i god Anseelse hos Kongen. Den Udmærkelse, Kong Darius gav Daniel, opvakte Kongerigets Fyrsters og Prinsers Had og Misundelse imod Daniel, og de søgte ufortrødent en Lejlighed til at anklage ham for Kongen og bringe ham i Unaade. Dette voldte dem dog meget Bryderi, „efter som han var tro, og ingen Forseelse eller slet Handling fandtes hos ham.“

Men naar de Ugudelige ønskede at besnære de Retfærdige, er der aldrig Mangel paa Anledning, og disse misundelige Prinsers Snubhed fandt snart en saadan.

Daniel var som en Underfaat tro til Kongen, men han var ligeledes en trofast Herrens Tjener. Hans Hengivenhed til Gud kom ikke paa nogen Maade i Strid med hans Underdanighed til Kongen, men hellere bestyrkede den. Alligevel var det netop her, hans Tjender lagde deres kløgtige Plan for hans Undergang. De fik Kongen overtalt til at give sit kongelige Samtykke til, at Enhver, der i Løbet af tredive Dage skulde bede nogen Slags Bøn af hvilken som helst Gud eller Mennekte, undtagen af Kongen selv, skulde kastes i en Løvekule.

Denne onde Plan lykkedes dem fuldstændigt. Da Daniel blev nødsaget til at vælge, enten han vilde adlyde en grusom og ganske unødvendig Lov og derved frelse sit Liv og beholde sin Anseelse hos Kongen, medens han derved maatte svigte sine Forpligtelser og sin Lydighed til Gud, eller om han paa den anden Side ved at forblive tro til Gud og sin Religion vilde opofre sin Anseelse hos Kongen, sin Stand, sin Rigdom, ja endog sit Liv, valgte han det sidste. Han lod ingen Tid gaa tabt ved at sætte sig ned i Fortvivlelse og Raadvildhed. Der er ingen Grund til at tro, at han betænkte sig et Øjeblik, før end han afgjorde dette højt vigtige Spørgsmaal. Han undlod ikke en eneste Bøn, og dette syntes tilfulde at opfylde disse underfundige Sammensvornes Forventninger. Daniel skulde kastes i Løvekulen. Kongen vilde gjerne have spart ham, men Medernes og Persernes Love vare uigjenkaldelige og uforanderlige. Der var ingen Højesteret at henvende sig til. Loven og Daniel vare lige uroftelige; han blev kastet i Løvekulen, og efter al menneskelig Skjønne var hans Dødelæggelse fuldbegyret. Udsaldet er Enhver bekendt. I denne Daniels yderste Nød kom Herren ham til Hjælp. Herren beskyttede og frelst sin Tjener, og Daniels Tjender bleve selv ødelagte. De Ugudelige saldt netop i den Grav, de havde gravet for den Retfærdige.

I mange Henseender har denne interessante Tildragelse et Sidestykke i de Begivenheder, der i den senere Tid ere vederfaaret de sidste Dages Hellige. Deres Velstand har paadraget dem deres Fjenders Misundelse. Deres Lære, grundet paa Aabenbaring og overensstemmende med Fornuften og den hellige Skrift, staar som en Bebrejdelse og Trusel imod den moderne Kristenheds menneskelige Paafund. Deres Udelæggelse var en afgjort Sag; men den samme Hinzdring, der stod i Vejen for Daniels Fjender, var ligeledes i Vejen for de sidste Dages Helliges Fjender. De Helliges Hengivenhed til Gud kom ikke i mindste Grad i Strid med deres Underdanighed til Landets konstitutionelle Love, og ingen Skyld kunde findes hos dem.

I denne Forleghed blev den Plan, de persiske Prinsler brugte, indskudt i de Helliges Fjenders Hjærter og uden Tvivl fra den samme onde Ailbe. En Lov blev forfattet for at bringe de sidste Dages Hellige ganske i de samme Omstændigheder, som Daniel havde været i. Deres Guds hengivenhed og deres Religion skulde gjøres til en Snare, hvori de skulde fanges under Skin af Ulydighed mod Landets Love. Dette var den egentlige Hensigt med Loven, som de Forenede Staters Kongres vedtog imod de sidste Dages Helliges Ektefælsystem, og det virker tilsyneladende ligesaa godt, som den medisk-persiske Lov mod Bøn gjorde, for saa vidt som den har underkastet de Hellige en grusom og aldeles usødvendig Lovs Høder og Straf. Der er en anden Lighed mellem de to Tilfælde. Loven imod Bøn for tredive Dage sagdes at være bindende paa Alle i dens Bestemmelser; men at den i sin Anvendelse var bestemt til at være speciel, kan let ses af den Tver, Daniels Fjender viste i straks at underrette Kongen om hans Ulydighed

mod Loven og opfordre Kongen til at lade Daniel straffe med Lovens yderste Strængthed. Ligeledes er det med Loven mod celestia! Ektefælskab.

Edmundsloven havde Skin af Upartiskhed ved de Forholdsregler, der saubtes imod Hor saa vel som imod Polygami, men Rygtet om Senator Edmunds Erklæring, at der var ingen Grund til at frygte for, at den vilde blive anvendt mod den førstnævnte Slags Forbrydelser, er ved senere Begivenheder bleven bekræftet. Det er vel bekjendt, at der ikke bliver gjort det mindste Forsøg paa at straffe Kongen, som ikke er „Mormon“, for Overtrædelse af Edmundslovens Forskrifter, men derimod bliver den Del, der henhører til Polygami, ført igjennem med en Tver og Strængthed, næppe kjendt i Behandlingen af de groveste Forbrydelser, hvilket beviser, enten man tilstaar det eller ikke, at Hensigten med Loven var, at den skulde særlig anvendes mod de sidste Dages Hellige, og saaledes overtrædes den Del af Konstitutionen, der forbyder speciel Lovgivning.

Der er dog et Træk i Lovgivningen mod de sidste Dages Hellige, der overfor Retfærdighed er mere nedrig end selve Darius's Lov; for denne var ikke bestemt til at være tilbagevirkende, ej heller gjordes der noget Forsøg paa at gjøre den saadan. Det er ikke sandsynligt, at Daniel vilde bleven straffet for uogen Bøn, han havde bedet, før Loven blev udstedt, hvorimod det er vel bekjendt, at Loven imod de sidste Dages Hellige bliver saaledes ublagt, at de skulle straffes for Gjærninger, gjorde mange Aar før Loven blev vedtaget eller endog saa tænkt paa, og saaledes overtræder den en anden konstitutionel Forholdsregel, nemlig at der ingen tilbagevirkende Lov maatte udstædes.

Den medisk-persiske Regjering var

uindskrænket i Form, og saa vidt vi vide, gjorde Loven imod Bøn for tredive Dage, egenmægtig og grusom som den visseligen var, maasse ingen Brud paa Anden af Medernes og Persernes almindelige Love og Skikke. Paa den anden Side indeholder den amerikanske Kongresses Love imod de Sidste Dages Hellige Meget, der kommer ganske i Modstrid med Konstitutionens And, der antages at være den regjerende og styrende i al Lovgivning, og for hvis Opretholdelse ethvert Medlem af Kongressen under Ed afgiver et højtideligt Løfte.

Uagtet al det Bryderi og den Forsølgelse de Sidste Dages Hellige nu ere underkastede, vil Herren bevare og udsire dem, ligesom han befriede Daniel. Ja, ligesom han frelst den jødiske Profet fra de majestætiske Løvers Raseri og Vold, saaledes vil han befri de Hellige fra det Fjendskab og Had, disse Schakaler, Hyæner og Ulve i menneskelig Skikkelse, som nu søge de Helliges Undergang, være imod os.

Appellation til menneskelige Domstole og Dommere ville maaste være forgjæves, skjønt vi for Retfærdigheds Skyld ville haabe det Mudsatte; men endog i den yderste Stund er han, som luffede Løvernes Mund og dæmpede Jdens Magt mægtig nok til i dette Tilfælde at bevare sine Hellige og forarsage, at Menneskenes Brede bereder ham Pris. De Sidste Dages Hellige i Utah ville ved Guds Hjælp og Betsignelse gjøre alt, hvad der staaer i deres Magt for at forsvare deres Rettigheder, efterleve deres Religion og efterkomme Guds Bud; men naar de have brugt alle andre Midler, der staaer til deres Raadighed, og de synes at være ganske omfluttede af deres Fjender, saa er der dog endnu en Udvej for dem, hvorhen de med største Tillid kunne stue — endnu et Haab, der aldrig vil svigte dem — ja, om det er umuligt at gaa et Skridt videre frem mod Ret og Retfærdighed, kunne de tillidsfulde staa stille og se vor Guds Befrielse.

(Mill. Star.)

Fra Emigranterne. Af et Brev fra Ældste N. W. Petersen erfare vi, at Emigranterne, som forlode Kjøbenhavn den 2den April, ankom lykkelige og vel til Hull den 5te April Kl. 10 om Aftenen. Om bord paa Skibet benyttedes Tiden med Sang, Bøn, Forsamling og selskabelige Samtaler. De Hellige modtog en rosværdig Behandling af Skibets Fører, Kaptejn G. C. Leagh og Mandskabet. Alle, som ønskede, fik hver Dag varmt Middagsmad af bedste Slags, hvilket var en frivillig Gave til dem, og hvorfor de sølte sig meget taknemmelige til Bedkommende. Deres Rejsetøj blev nøje efterset i Hull, men der blev dog ingen Told fordret. Snart havde de den Glæde at forenes med deres Søstende fra Norge, ti i Antal, under Ældste S. Poulsens Ledelse, og de rejste derpaa med samme Tog til Liverpool, hvor de bleve indlogerede paa et Hotel indtil den 11te April. Derpaa begyndte de deres Rejse over Atlanterhavet med Dampskibet „Wisconsin“, der har baaret saa mange af Guds Børn over det store Verdenshav, og nu skulde bære hened 200 af de Hellige henimod deres Jndsamlingssted. Maa Herren bevare dem baade paa Sø og Land. I Liverpool havde de den Fornøjelse at se og hilse paa Præs. D. S. Wells, Ældsterne Penrose og Dsmond. De Helliges Ansigtser bled af Glæde over snart at skulle sætte Fod paa Josefs Arveland og samles med Guds Folk. Alle sende Hilsener til deres Venner. — Vi skulde med Glæde have optaget hele Broder Petersens interessante Brev, hvis det havde naaet os i Tide for en Plads i dette Nummer af Stjernen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Selvprøvelse.

„Men hvert Menneske prøve sig selv.“

Paulus.

At kjende sig selv er den ypperste Kundskab, som et Menneske kan besidde. Selvkundskab er af lige saa stor Vigtighed for Mennesket paa dets Vandring gjennem Livet, som det er for den Søfarende at vide, hvor han er, naar hans Skib har været borte fra Land i flere Dage eller Uger. Hvad vilde man tænke om en Kaptejn, som skulde føre sit Skib uden at gjøre Bestik? Mange Mennesker ere netop i en saadan Tilstand; de lade Tiden gaa uden at gjøre sig et klart Begreb om, hvorhen Livets Strøm fører dem. Det er langt vigtigere for os nysje at kjende os selv end at være bevandret i de forskjellige Vidensfaber eller at være bekendt med andre Menneskers Biografi og de forskjellige Folkeslags Historie. Disse kunne blive udmærkede Vejvisere paa vor Vej, men for ret at drage Nytte af Eksempler, som de give os, maa vi først prøve os selv og erholde en grundig Selvkundskab, saa vi kunne sammenligne vort eget Liv med deres, som vi læse om, og, efterfom den samme Aarsag har den samme Virkning, kunne vi slutte os til, hvorhen vore Handlinger ville føre os, og blive opmuntrede til at følge mønsterværdige Eksempler, og advarede imod at gjøre det, som har forvooldt Andres Undergang. Det er ikke nok at prøve os selv paa visse Dage i Aaret som f. Eks. ved Aarsstiftet, paa en Fjeldsødag eller ved saadanne Lejligheder, som faa Mennesket til at gaa i sig selv; nej, det er nødvendigt, at vi dagligen prøve os selv og gjøre det uden Skaansel. Vi maa ikke gaa paa Raad med Egenkærligheden; thi den er en af de største Fjender, vi have at kæmpe med: Om vi lytte til den, hindrer den os i ret at bedømme vor Vandel og fører os paa Bidspor; vore gode Gjerninger fremstiller den efter en forstørret Maalestok, medens den gjør vore Fejl og Svagheder saa smaa og ubetydelige, at vi næppe kunde se dem. Om den har været vor Raadgiver, lader os uden Ophold give den Afked og antage vor Samvittighed i Stedet, hvilken vi ville finde at være en langt paalideligere Ven. Lader os følge dens mindste Bink, og den vil blive vor gode Engel. Om vi have en god Ven, som gjør os opmærksom paa vore Fejl, bør vi ikke forkaste vel ment Raad eller tro, at han er bleven vor Fjende, fordi han fortæller os Sandheden. Smigrerens Ros, ihvor behagelig den end kan synes os, og hvor vel fortjent Egenkærligheden indbilder os, at den er, er dog giftig og lig Opium søvndyssende. Vi maa huske paa, at „de ere ikke alle Venner som smile“ og at, „bedre er Vennenap end Fjendeklap.“ Vi maa ikke være bange for at høre, hvad vore Fjender sige om os; de bedømme os strengere, end vi selv gjøre, og kunne maaske gjøre os den Tjeneste at aabne vore Øjne for, hvad der er undgaaet vort eget Blik.

Selvprøvelse siges at være Dydens sande Skole, og den er absolut nødvendig, om vi skulle vente at opnaa sand Lykke her i Livet. Den gjør os mere elskværdige i vor Omgang med Andre; thi i det den gjør os opmærksomme paa vore egne Ufuldkommenheder, blive vi desto villigere til at høre over med vor

Næstes. Biskop Valle siger: „Erfaring viser, at Menneskene ikke ere saa gode, som de burde være; alle have de Fejl, og hos dem alle ytrer sig en eller anden ond Tilbøjelighed, skjønt i forskjellige Grader.“ Selvsprøvelse viser os for vort eget Bedkommende disse Ords Sandhed; men dette, at komme til Erkjendelse om sine Fejl, er allerede et langt Stykke frem paa Vejen til Forbedring, hvorimod det er umuligt at betræde denne Vej, saa længe vi ikke have opdaget, hvori vi komme tilkort. Den Karste har ikke Lægen behov, og den, som tror sig selv karst, kalder ikke Lægen. Der er kun Hæa, som ville vende sig fra deres Vejs Bidsjærelse, saa længe de ikke have et klart Begreb om det Urigtige i deres Fremgangsmaade. Naar vi opdage Noget i vort Levnet, hvori vi have fejlet, skulde vi ikke lade det bero ved at være kommen til Kundskab derom, men burde fatte den faste Beslutning ikke at gjøre det mere, og da ved alvorlig Bøn til Herren vil den fornødne Kraft til at holde denne Beslutning skjæntes os. En Gartner lader ikke Ukrud gro i sin Have, men saa snart det kommer frem, lader han det luge op. En lignende Fremgangsmaade burde vi følge med Hensyn til vore Fejl, og kun ved nøje Selvsprøvelse kunne vi erkjendte os om, hvad der gror i den aandelige Have; thi i denne som i den naturlige vokser det Daarlige frodigt, medens det, som er godt og nyttigt, maa plantes, fredes og opelstes for at faa det til at gro og gjøre kraftige Skud. Vi burde beslitte os paa at bære Aandens Frugter, som Paulus i sit Brev til Galaterne kalder: Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed og Afholdenhed. Om vi bære saadanne Frugter, opfylde vi Hensigten med vor jordiske Tilværelse og sitre os imod Dømmen; thi Paulus siger: „imod Saadanne er Loven ikke.“ Hvis vi derimod ved vor Selvsprøvelse finde, at vi gjøre os skyldige i nogen som helst af Kjødets Gjerninger, saasom Hoer, Skjærløvet, Urenhed, Uterlighed, Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendskaber, Riv, Rid, Brede, Trætte, Tvedragt, Partier, Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, da ere vi paa farlig Grund, thi den samme Apostel siger, at de som gjøre Saadant ikke skulde arve Guds Rige.

Selvsprøvelse er ikke alene nødvendig i moralsk Henseende, men ogsaa med Hensyn til vore religiøse Principer, vor Tro og vort Haab. Ethvert Menneske burde forvise sig om, at den Religion, han bekjender, den Kirke, hvortil han hører, hviler paa den rette Grundvold — paa Profeters og Apostlers Grundvold, som den sande Kirke maa være bygget paa — og at de Lærdomme, han hylder, ere i Overensstemmelse med den, som vor Frelser og hans Disciple lærte. I modsat Fald er der Aarsag til alvorlig Betyrning, thi Evangeliets Lærdomme og Ordinantser kunne kun prædiktes og administreres paa en Maade og til samme Tid være antagelige for Herren. Lader os lægge Pauli Ord paa Hjærte: „Aandsager Eder selv, om I ere i Troen; prøv Eder selv!“

Torsdagen den 2den April afsjelede vort første Emigrations-Selskab fra Kjøbenhavn med Dampskibet Milo under Vældste N. W. Petersens Ledelse. Dette Selskab bestod af 74 Sjæle. Fredagen den 3die forlode de Hellige Kristiania for at træffe sammen med Selskabet fra Kjøbenhavn. Med de Hellige fulgte følgende hjemvandrende Missionærer: N. W. Petersen, L. P. Jensen, N. C. Christensen, og H. Poulsen.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Konferencen begyndte Lørdagen den 4de April Kl. 8 Aften. Mødet overværedes af Missions-Præsident A. G. Lund, Konference-Præsidenterne J. Hansen, H. D. Pettersen, D. Sørensen og J. J. Hinge, Zions-Ældsterne J. Jepsen, J. Johnsen, A. Valentine, L. Larsen, M. Madsen, A. Andersen, P. W. Petersen, C. F. Olsen og J. Christensen.

Ældste A. Christensen, Forstander over Dernes Gren, var paa Grund af Jfdebefindende ikke tilstede.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Følgende Forslag vedtoges enstemmigt: Ældste Jens Hansen som Konferencens Skriver og J. J. H. Otte som Sangforets Leder.

Ældste A. Valentine, Forstander over Bornholms Gren, afgav en Rapport om sit Arbejde der; han havde arbejdet efter bedste Evne for at forkynde Evangeliet, men Folket var ikke modtageligt for det. Naar han tilbød dem vore Skrifter, og de fik at vide, at de indeholdt de Sidste Dages Helliges Lære og Troesbekjendelse, fik han gjærne det Svar, at de havde nok af dem. Han havde holdt nogle Forsamlinger hos Fremmede, men kun Faa havde mødt; han havde afholdt Forsamlinger hver Søndag, døbt En siden sidste Konference, var tilfreds i sin Plads og ønskede at arbejde i Følge Guds Aands Vejledning.

P. W. Petersen, omrejsende Ældste i Dernes Gren, sagde, at der i den Gren ikke var megen Opmærksomhed for Evangeliet, men han var glad ved at være dets Budbarer og ved at bringe Lyset til vore Medmennesker; han ønskede at fortsætte sit Arbejde for Bærkets Forfremmelse.

Ældste A. Andersen, Forstander over

Sydvest Gren, havde haft Lejlighed til at holde mange Forsamlinger og fremlægge Evangeliets Principer, men om hans Arbejde vilde bære Frugt, vidste han ikke. Han glædede sig i Udførelsen af sine Pligter, ved at prædike Evangeliet og advare Menneskene om Herrens store Straffedomme, der vente de Ugubelige.

Mads P. Madsen, omrejsende Ældste i Nordvest Gren, afgav en Rapport over denne Gren, eftersom Grenens Forstander, N. W. Petersen, var nylig rejst hjem til Utah med Emigrationen efter at være bleven løst fra sin Mission i Skandinavien. Der var afholdt 25 Forsamlinger af de Hellige og 6 hos Fremmede. Broder Madsen havde besøgt sin Familie, men han kunde ikke i aandelige Sager faa dem til at harmonere med sig; han søgte sig bedst tilfreds iblandt de Hellige og vilde ved Guds Aands Ledelse fortsætte sit Arbejde, saa længe Herrens Tjenere ønskede, at han skulde vedblive dermed.

Ældste L. Larsen, Forstander over Nordøst Gren, sagde, at der i hans Arbejdsmark ikke vistes megen Modtagelighed for det Glædens Budskab, vi frembære. Folk vare dog meget flinke at omgaaes med, og Mange sige, at der er dog noget Betydende ved Mormonerne, men de kunne ikke forklare, hvad det er. Han havde talt til Mange, og afholdt mange Forsamlinger.

Ældste J. Hansen, Forstander over Kjøbenhavns Gren afgav dernæst sin Rapport om Grenens Tilstand. Den var god; Forsamlingerne havde været godt besøgte og mange ypperlige Lærdomsprinciper vare bleve udlagte. Der var bleven 21 døbt i de sidste fire Maanedes og han troede, at der endnu

vare mange ærlige og oprigtige Mennesker i denne Gren, han sagde, at vi burde bede for disse, at de maatte komme til at se og forstaa Sandheden. Hans Ønske var, ved Herrens Hjælp at gjøre hvad, der stod i hans Magt, for at fremme Værket.

C. F. Olsen, omrejsende Veldste i Kjøbenhavns Gren, var glad ved at arbejde i Grenen, og Tiden syntes ham at være gaaet meget hurtigt hen. Han havde haft Lejlighed til at besøge de Hellige i Grenen og aflægge sit Vidnesbyrd for mange Fremmede, samt til at lede nogle af dem i Daabens Bælte. Han troede, at Mange vilde endnu annanne Evangeliet her. Han ønskede at vedblive ved Guds Aands Ledelse og i Overensstemmelse med sin Kaldelse at forkynde Evangeliet i dets Simpelhed, ligesom det blev forkyndt af Apostlerne i forrige Dage, vidende, at om han forkyndte det anderledes, vilde det være ham en Forbandelse.

Præs. N. H. Lund sagde, at han var glad ved at høre en saa god Rapport, som var bleven aflagt af Brødrene. Det vilde have glædet ham mere, om flere havde annaamt Sandheden, men han vidste, at Brødrene havde gjort deres Pligt, og arbejdet med Nidhjarhed; han ønskede, at Herren vilde velsigne dem derfor. Vi kunne kun saa Sæden, og Herren alene kan give Væksten. Han holdt vor Stilling som Herrens Sendebud for at være mere ønskelig end Kongens Trone, ønskede at vi maatte vedblive trofaste, og bad Gud velsigne de Hellige.

Taksigelse af Veldste J. Jeppesen
Kl. 10.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen, begyndende med Sang og Bøn.

Veldste J. Hansen, Konferencens

Præsident, afgav sin Rapport over Konferencens Tilstand. Der var siden forrige Konferencemøde 28 Døpte, 10 Tilflyttede, 7 Udelukte, 4 Døde; af det lokale Præstedømme og Medlemmer var der den 1ste April 716, hvoraf 12 havde siden emigreret. Der var 2 kvindelige Hjelpeforeninger, en Unge Mænd, og en Unge Kvinders Forening og en Søndagsskole, alle i en trivelig Forfatning. Medens Verden er i Splidagtighed og Forvirring, ere de Hellige enige i Sandhedens Principer.

Veldste H. D. Pettersen talte derpaa belærende til Forsamlingen og viste dem Nødvendigheden af Lydighed til Herrens Bud; han fremsøgte Eksempler paa Følgerne af Ulydighed og Uegyndighed; ej heller maatte Noget tage sig den Frihed at forandre Guds Bud og hellige Ordinantser.

Veldste D. Sørensen talte til Forsamlingen. Evangeliet var for de Oprigtige let at fatte. Dets Principer, som de lærtes af Frelseren og hans Apostler, vare ganske simple, men dog bleve kun faa overbeviste om Sandheden paa den Tid ligesom nu. Mange ansaa det for en større Skam at blive „Mormon“, end at begaa en eller anden grov Forbrydelse og blive sat i Zugthuset. Han omtalte, hvor vanskeligt en Rig indkommer i Guds Rige.

Kl. 12 sluttedes Forsamlingen med Sang og Bøn.

Kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen, og mange Fremmede vare iblandt de Forsamlede. Efter Sang og Bøn blev den hellige Nadvere uddelt og Konferencens Præsident J. Hansen derpaa foreslog i den sædvanlige Orden Kirkens Autoriteter for Opholdelse af Menigheden; ligeledes foresloges Veldste D. H. Wells som Præsident over den europæiske Mission, Veldste N. H. Lund

Præsident over den skandinaviske Mission, Ældste J. Hansen som Præsident over Kjøbenhavn's Konference, Ældste M. P. Madsen, Forstander over Sjællands nordvestlige Gren, de øvrige af Ældsterne fra Zion i de forskjellige Stillinger, hvortil de før vare blevne beskikkede, og alle disse Forslag vedtoges enstemmigen. Det vedtoges, at de Hellige opholde og assistere hverandre i deres Tro og Bønner.

Ældste J. Jeppesen talte om Daabshandlingens Bigtighed, sagde vi burde forblive tro i den Pagt, vi have gjort med Herren. Han tilstyndede de Fremmede til at ransage Skriften og Kristi Lære, mens Lejlighed gives dem, at ikke Herrens Straffedomme skulde ramme dem. De burde i Ydmyghed og Oprigtighed bede Herren om Visdom til at kjende hans Villie, og om Kraft til at udføre den.

Ældste J. Johansen dernæst talde en kort Tid til Forsamlingen, og sølte sig meget taknemmelig til Gud for den Kundskab, han har givet os; det alene medbringer sand Glæde og Bessignelse til dem, som vise Lydighed til Guds Bud. Dette Rige, som er af Gud, vil alene bestaa i Tid og Ewigheid, og maatte vi faa Arv deri, var hans Ønske.

Ældste J. Christensen stadfæstede sine Brødres Vidnesbyrd og erklærede, at dette Rige, som Gud nu har oprettet, er det, som Profeten Daniel profeterede om, at det skulde sønderbryde alle andre Riger i den sidste Tid. Han bød de Fremmede at ransage Skriften og ved Sammenligning med det, som nu læses, blive overbeviste om Sandheden.

Ældste J. Hansen viste i Korthed, at der var kun to Veje at vandre paa, nemlig den smalle, trange Vej til Livet og den brede Vej til Fordærvelse. Lige-

som Gud selv er evig og uforanderlig, er ogsaa Frelsens Plan eller Vejen til Salighed evig og uforanderlig. Guds Rige bestaar og maa bestaa af det Samme nu som forhen, nemlig de samme Embedsmænd, Ordinanter, Kræfter og Gaver, osv.

Sang og Taksigelse Kl. 4.

Om Aftenen Kl. 7 fortsattes Konferencen og begyndtes med Sang og Bøn.

Ældste J. J. Hinte sagde, at Ældsterne af de Sidste Dages Helliges Samfund brugte ingen Forberedelse paa deres Tale til en Forsamling, men satte deres Lid til Gud, at han vilde give dem de mest passende Tanker og Ord. Derpaa talte han til de Forsamlede angaaende Evangeliets første Principer og paa en tydelig Maade udpegede den eneste Vej til Frelse og Salighed. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Præsident A. S. Lund bifaldt, hvad der var sagt af Brødrene. Han glædede sig ved det Haab vi have om Opstandelsen og forklarede dette Princip. Endskjønt Verdens Vise ville forsøge paa at vise Umuligheden af Opstandelsen, have vi dog formedelst ny Aabenbaring og de Beviser og Eksempler, der findes i Bibelen, en uroffelig Tro paa dets Sandhed. Enhver, som vil holde Guds Bud, vil opnaa en Frelse og Salighed i Guds Rige. Han bad Gud velsigne Forsamlingen.

Mandag Morgen Kl. 10 mødte de Hellige og efter Sang og Bøn lyttede til Instruktions-, Missionsberetninger, Raad og Formaninger af Ældsterne, der arbejde i Konferencen, hvorefter Præsident Lund gav Ældsterne og de Hellige saadanne Formaninger og Raad, som vil være dem til megen Nytte, om de ville sætte dem i Udførelse i deres daglige Liv. Han fremviste ved Signelser,

at Enhver var nyttig i Guds Kirke, om de kun vare trofaste, den Ringeste saavel som den Største. Han ønskede, at Brødrene vilde bestræbe sig for at sprede

Sandheden og være trofaste i deres Arbejde.

Nr. 12 blev Konferencen sluttet med Sang og Bøn.

Mormonerens Religion hverken kan eller burde tilintetgjøres.

Hvad en Jffemormon siger om de Sidste Dages Hellige.
(Deseret News).

En Ven sendte os den følgende Korrespondance fra New York til Bladet „Argus“, publiceret i Portland, Maine, og underskrevet „L. W. S.“ Det er en vel skreven Artikel, og uden Tvivl vil den blive læst med Interesse af vore Læsere:

„Nogle af vore kjære republikanske Venner føle sig meget beværede af Frygt for, at Præsident Cleveland vil ikke udrydde Mormonismen. Nu have disse Godtfolk bestyret Nationens Anliggender for fire og tyve Aar, og i dette Tidrum har Mormonismen vokset fra at være blot en Kjerne til et stort Træ, hvis Rødder strække sig ind i alle Territorierne. Denne Kjerne kunde let blevet tilintetgjort; endog saa da den var blevet til et ungt Træ kunde den uden Vanskelighed blevet oprykket; men dette er ikke Tilfældet med det store Træ, som vi se i Dag. Hvorfor tilintetgjorde vore Venner, som bevære sig saa meget over denne Sag, ikke Kjernen eller det unge Træ?

Mormonismen har gjort hurtigere Fremgang end nogen anden ny Religion, og den er nu saa stærk, at den fordrer Anerkjendelse og burde modtages som en af Verdens grundfæstede Religioner. Jøbedommen, Katholicismen, Protestantismen og Mormonismen vil blive Amerikas fire store Religioner, og af

dem er den yngste den frodigste og kraftigste. Mormonismen kan ikke tilintetgjøres. Ethvert Forsøg paa at tilintetgjøre den vil faa et lige saa uheldigt Udfald, som ethvert Forsøg paa at udrydde Protestantismen fik i Dronning Elisabeths Dage, og jo hurtigere vi blive overbeviste derom, desto bedre vil det blive for Alle. Ej heller har Regjeringen nogen som helst Ret til at forsøge dens Udryddelse. Regjeringen har ikke mere Ret til at gjøre Forsøg paa at udrydde Mormonismen, end den har til at forsøge at udrydde dens næst ældste Broder, Protestantismen — en Kjendsgjerning, som alle Mennesker burde kjende, men som kun Faa syntes at realisere.

Polygami fandtes ikke paa det oprindelige Mormon-Træ, men blev indpodet i det og er nu dets frugtbareste Gren. Regjeringen har Ret til at udrydde Polygami i alle dets Territorier; men den har forhalet Udøvelsen af denne Ret, til det nu er sandsynligvis for silde. Det er praktisk umuligt at faa alle Polygamisterne dømt og fæstede i Fængsel. Antag, at Regjeringen skulde arrestere og forhøre nogle Faa af dem, hvad Udfald ville disse Forhør faa? Det vil blive vanskeligt at faa dem dømt, da ingen Vidner ville vidne imod dem. Men selv om de erklæres skyldige, hvad faa? De

ville blive ansete som Martyrer af deres Troesfæller, og Martyrernes Lidelser ere Kirkens Sæd. Der vil høres et Strig om Forsølgelse, og Forsølgelse er det bedste Middel til at give religiøse Planter en frodig Bæst. Kongressen kan nok gjøre polygamiste Ægteskaber ugyldige og erklære Børnene, der ere fødte i et saadant Ægteskab, uægte, men hvad bryde Mormonerne sig om det? De tro, at saadanne Ægteskaber anerkjendes af Gud. Mormonerne ere Mænd, som adlyde en højere Lov. De have antaget Hr. Seward's og de første Republikaneres farlige Lærdomme i deres Fylde, at Samvittigheden staar højere end Loven; derfor, saalænge Samvittigheden byder dem at praktisere Polygami, ville de uden Hensyn til Loven gjøre det. De tro af ganske Hjerte, at de gjøre Guds Villie, og da de ere villige til at lide Forsølgelse for Guds Sag, kan Regjeringen kun gjøre meget lidt i denne Sag. Uden Tvivl vil Civilisationens klare Sol hentsørre og ødelægge Polygamiet, som den naturlige Sol saar Hvidløg til at visne paa Marken; men det vil tage lang Tid. Polygamiet vil dø, men Mormonismen vil leve og vil blive en af Verdens store Religioner.

Der er maaske kun meget faa i Maine, som ved, hvad Mormonismen i Virkeligheden er, ej heller ved jeg det. Naar vore Lovgivere forfatte en ny Lov, tilføje de den Bestemmelse, at alle foregaaende Love, som ikke stemme overens med den nye, ophæves. De Kristne tro paa det gamle Testamente og det nye, og de tro, at det nye tilbørlig træder i Stedet for det gamle og ophæver det. Med andre Ord, de tro, at alle Dele af det gamle Testamente, som ikke stemme overens med det nye, ere ophævede. Mohamedanerne gaa et Skridt videre. De tro paa det gamle og det nye

Testamente og paa Koranen, og at Alt i det gamle og i det nye Testamente, som ikke stemmer overens med Koranen, er ophævet, og denne Ophævelse er meget vidtgaende. Mormonerne tro paa det gamle og det nye Testamente, og paa Mormons Bog, og at Alt i det gamle og det nye Testamente, som ikke stemmer overens med Mormons Bog, er ophævet, men denne Ophævelse er ikke saa vidtgaende, som nogle frygtagtige Folk tro.

Vi have ydermere Ret til at kjende et Træ paa dets Frugter. Hvad Slags Frugt bærer Mormon-Træet? Mormonerne ere de driftigste, arbejdsomste, fredeligste og mest afholdne Mennesker i Territorierne, og, naar vi undtage Polygamiet, ere de mest lovestrettelige, moralske og dydige. I Utah er 17 pro Cent af Befolkningen Kristne og 83 pro Cent Mormoner. I Utahs Tugthus er der 79 kristne Forbrydere og kun 16 Mormoner; saaledes se vi, at 17 pro Cent af Folkemængden, der er Kristne, afgiver 79 Forbrydere, medens 80 pro Cent af Befolkningen som er Mormoner, kun 16 Forbrydere. Om Mormonerne afgave ligesaa mange Forbrydere i Forhold til Befolkningen, som de Kristne gjøre, vilde Antallet være 385 i Stedet for de omtalte 16. Det er klart, at Mormon-Træets Frugt ikke er saa daarlig endda. I Virkeligheden er Mormonismen med dens Polygami ikke halv saa sort, som den er malet, ej heller er Kristendommen med dens utallige Skilsmisser og andre Ting, som ikke kunne nævnes, halv saa hvid, og om de bleve satte Side om Side, kunde Manden i Maanen, som skal være lidt kortsynet, ikke saa let udpege, hvem af dem er den hvideste, som de trættede Politikere, New Yorks Baptistpræster, tænke han kunde.

Videre, hvor stor en Uvillie vi end være imod Mormonismen, ere vi dog

agbte til at beundre visse Træk hos Mormonerne.

I deres Foretagsomhed og Mod, i deres taalmodige Selsornægtelse og i deres Villighed til at virke og lide for hvad, de tro at være Ret, kunde Mormonerne tage Rang med Pilgrim-Fædrene. Ligesom disse kom over Oceanets store Bunde for at dyrke Gud i Følge deres Samvittigheds Bydende, saaledes rejste Mormonerne over Ørkenens store Sandflekker i samme Hensigt, og sandsynligvis udholdt de større Savn og Videlser, udoiste større Selsornægtelse og opofrede flere Liv for at grundfæste religiøs Frihed i Utah, end Pilegrim-mene gjorde i Massachusetts. Mormonerne med deres mange Synder og Fejler ere denne Tidsalvers Helte og

Martyrer, af hvilke nogle ere bleve sendte til Fængsel og andre ihjelslagne af kristne Pøbelstærker og for ingen anden Aarsag end den, at de adløbe hvad, de troede var Guds direkte Bud til dem, og Mormonernes Martyrers Bog vil blive ligesaa opløstende Læsning som den, der blev streven af Fox, og hvorved vore Bedstemødre plejede at oplive de lange Vinterastener i forrige Tider. I disse Vigegyldighedens Dage, da Menneskene næppe stænke mere Opmærksomhed paa Guds Bud end paa Bindens Susen, er det opmuntrende at finde et Samfund Mænd og Kvinder, som villigt følge i Fængsel og i Død hvad, de tro er Jehovahs Bud, hvor sejslagtig end deres Tro er."

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af C. W. Tullidge (En Jfemormon).

(Fortsat fra Side 208.)

Mormonernes Mission i dens profetiske Herlighed indbefatter Jndsamlungen af et Sidste Dages Israæl og et Zions Opbyggelse paa det amerikanske Fastland; men selv om man kun betragter Mormonernes Emigrations Værk fra dets praktiske Side, staar det som vor Tids mest iøjnefaldende sociale Foretagende, og Manden, som har været Lederen deri, har udsørt en Gjærning, der fortjener et Blad i den amerikanske Historie.

Brigham Young er med Tilnavnet „Jndsamleren“ en mere bekendt Personlighed iblandt det amerikanske Folk, end han er med Tilnavnet „Herrens Løve“. Som Udsrieren af Titusinder fra Europa til at besolke de tre hundrede Byer, som han har grundlagt paa Stillehavskysten, kunne hans

Løgsfolk opfatte hans Karakter ligesaa klart, som hans egne Apostler.

Disse store Mormon Emigrationer fra Europa hvert Aar vise, at Mormonismen er et levende og fremadstridende Samfund under en Profets Bestyrelse, som grundlægger et Rige.

Det var Heber C. Kimball, der først forkyndte i England de Sidste Dages Helliges Jndsamling til Amerika; men det var Brigham Young, som satte Emigrationsstrømmen i Gang.

De Helliges første regelmæssige Emigrations-Selskab, der talte omtrent 200, afsejlede fra Liverpool til New York den 7de August 1840 ombord paa „North America“. Det andet Skib var „Sheffield“, som sejlede i Februar 1841

og omtrent paa samme Tid forlod et Selskab, der bestod af Apostel Wilford Woodruffs Disciple, Bristol. Siden de Selliges Udbrivelse fra Nauwoo, har Emigrationen gaaet direkte fra Liverpool til Utah over New Orleans, New York, Boston, Philadelphia og andre amerikanske Havne.

Den følgende almindelige Epistel fra de Tolv Apostler, dateret i Winter Quarters, Omaha Nation den 23de December 1847, vil læses med Interesse i Forbindelse hermed:

„Til de Hellige i England, Skotland, Irland, Waifia og omgivende Der og Lande sige vi: emigrerer saa hurtig som muligt hertil, og følg de Raad, som Præsidentstabet i Liverpool giver. Tager Skib til New Orleans og derfra direkte til Council Bluffs, hvilket vil spare megen Bekostning. De, som kun have saa Midler og lidt eller intet Arbejde, ville snart opbruge deres Midler, om de forblive, hvor de ere; derfor er det Visdom, at de rejse saa snart som muligt, og her er Land, hvorpaa de ved deres Arbejde kunne erholde Midler til at fortsætte Rejsen videre. Vi sige til alle de Hellige, som bo i nogen som helst af Staterne, der grænse til Atlanterhavet, at de følge den samme Route. Kom uden Ophold og bereber Eder paa at gaa imod Vesten. Bringer med Eder alle de bedste Slags Havesøg, Sæd, Vegetabilier, Frugt, Buske, Træer og Ranker — Alt, der vokser paa Jorden,

og som behager Djet, glæder Hjertet og opmuntret Menneskets Sjæl; bringer ogsaa de bedste Slags Husdyr og Hjerkræ, de bedste Redstaber af alle Slags, Spinde- og Væve-Maskiner for Bomuld, Uld, Hør, Silke o. s. v. eller Modeller og Tegninger, hvorefter de kunne konstrueres; ligeledes alle Slags Agerdyrknings-Redstaber, Maskiner og Røller, samt Alt, der vil fremme Folkets Bekvemmelighed, Helbred og Lykkeligbed. For saa vidt det kan gøres, bringer Modeller og Tegninger, og lader Maskinerne bygge, hvor de skulde bruges, hvilket vil spare Meget i Fragtomkostninger; dette gjælder især om tungt Maskineri og Værktøj, samt tunge Redstaber i Almindelighed.“

Her ville vi ogsaa lægge Mærke til Emigrations-Pagten og vise, hvor trosfast den er bleven overholdt, hvilket kan ogsaa siges om alle de Forpligtelser, som Brigham Young har indgaaet som Leder for sit Folk. Før de forlode Nauwoo, tilfjyndte Præsident Young de Sidste Dages Hellige til at indgaa en højtidelig Pagt i Templet, om at de ikke vilde ophøre med deres Bestræbelser for at samle de Hellige, indtil Alle, som ønskede at blive indsamlet til Dalen, men ikke havde Midler, bleve bragte derhen. Aldrig saa snart havde de samlet sig i Klippebjergene, fjørend Kirken beredte sig paa at opfylde denne Pagt og gjøre den almindelig for alle de Hellige i den ganste Verden. (Fortsættes).

Indhold.

Tale af Præsident George D. Cannon	209.	Konferencemøde i Kjøbenhavn	218.
En Sammenligning	213.	Mormonerens Religion hverken kan eller burde tilintetgjøres	221.
Fra Emigranterne	215.	Kapitler af Praef. Brigham Youngs Levnetsløb	223.
Redaktionsbemærkninger:			
Selvprøvelse	216.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenzengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording, Læderstræde 3.